

Florin Zamfirescu

*Nesăbuite
povestiri*

Copyright © 2025 Florin Zamfirescu

Copyright © 2025 Editura For You

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Redactare: Ana-Maria Datcu

Tehnoredactare: graficadesign.ro

Concept copertă: Ștefana Samfira

Design copertă: Răzvan Mera

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZAMFIRESCU, FLORIN

Nesăbuite povestiri / Florin Zamfirescu. - București: For You, 2025

ISBN 978-606-639-795-7

821.135.1

Nu intenționez niciun fel de inovație literară, aici totul seamănă cu un bagaj făcut în grabă, unde lucrurile sunt aruncate alandala, urmând să fie ordonate ulterior – sau niciodată. Un bagaj făcut pe fugă din cauza unui dezastru iminent...

Cartea mai seamănă și cu pătrunderea din cameră în cameră, până la cea de taină. Greu de citit în întregime. Poate fi primită cu ostilitate, dar, uneori, ar putea să stârnească și curiozitate.

Desigur, există pe ici, pe colo, oameni care pot lăsa la o parte toate cele cunoscute ca să intre într-un ținut necercetat, virgin, atipic. Acestora mă adresez!

Cuprins

Prefață	5
Era.....	17
Sânzienele	23
Dalacul	31
Gobej.....	41
Erau.....	53
Sub un zarzăr înflorit.....	57
La Șosea	73
Destin	81
De singurătate... ..	105
O serenadă... de Mahler... ..	117
Aripă frântă.....	121
Din Purgatoriu.....	125
Post-scriptum	145

Era...

... în satul acela mai era și Dochița lui Boșcănete, cea care rămăsese grea cu nu știu cine și care s-a omorât cu frunză de leandru, băgată în ea, ca să avorteze... Ce poveste lungă și nespusă!

Era și Lina lu' Niculae al Lecu', fostă femeie de consumație pe la Constanța și care, după ce o luase Niculae, devenise croitoreasa satului...

... era și Paraschiva lu' Vasile Pătăche, ăl bolnav de ficat, dar care a trăit mulți ani după Paraschiva și a apucat suta de ani, Paraschiva care pune rugi cu țepi în sicriile morților, ca să aibă ăia cu ce se apăra pe lumea aialaltă, de-i pusese rugi și lui fi-su, după ce l-a otrăvit cu mătrăgună, ca să nu-l ia în armată...

... era apoi Pampa lu' Pampu, ăl de a plecat în război și, când s-a întors după trei ani, fără mână, a găsit acasă un băiețel de un an, care începuse deja să semene cu bunicu-meu, dar pe care îl făcuse Pampa, cică, cu un neamț...

... mai era Ana lu' Băjenaru, Ana cu tulpanu' alb și iie de marchizet cu mâneci scurte, cu care venea la biserică fie

iarnă, fie vară și care a murit cu capu-n foc în timp ce mes-teca în oala cu fiertură, de au îngropat-o cu capac la sicriu ca să n-o vadă lumea cu un ciot în loc de cap...

... era pe atunci și una Mița lu' Ghică de la copera-tivă, care, după ce-a umplut jumătate de sat de sifilis, a făcut copii sănătoși și i-a băgat furca de fier în burtă lu' bărbat-su, fiindcă o bătuse din gelozie, la o nuntă...

... era apoi și amărâta de Maria lu' Pătruț, femeie mică și curajoasă, de ridica vițelu' în brațe ca pe un fulg, dar dormea noaptea pe poiene ca să-l pândească pe Pătruț al ei când venea de la femeii...

... dar Maria lu' Onescu, cea cu casa fără acoperiș, după model grecesc, pe care a bătut-o Dumnezeu pentru ti-neretele ei necuviincioase și i-a luat picioarele lu' bărbat-su, de care a trebuit să aibă grijă apoi până a murit, la optzeci și doi de ani, și pe care a trebuit să-l scarpine toată noaptea la tăpile lipsă, fiindcă numai acolo îl mânca pe el...

... și era Mariana lu' Buduleci, fată frumoasă și cu îndemânare la învățătură, dar care a murit beată în fânar, după ce a fost dată afară din casă de părinți, de bărbat și de copiii ei...

... mai era acolo și Butica, pe care nicio suferință n-a atins-o fiindcă era la fel de singură ca și cucul sau ca bufnița de noapte...

... era apoi Măriuța, mama lu' Lica și nevasta lu' Gri-goriță, ăl de ieșea noaptea în izmene pe drum, strigând că-l caută dracu' prin casă, când de fapt era Niculae al Lecu', care se iubea cu Măriuța lui, pe furiș, în spatele casei...

... mai era Ana lu' Frunțeanu, moartă la douăzeci și opt de ani de plămâni și care a stat pe masă zece zile, cât au plâns-o ai ei, de nu voiau s-o lase să se ducă...

... era Nucuța a lu' nu mai știu cine, care vorbea păsărește culegând frunze din duzi, pentru viermii de mătase, până a căzut de acolo, de s-a spart ca o bășică plină cu apă...

... era, Doamne, mai era Chireața, aia care se mân-drea că a lăsat sec, împreună cu ai ei, cu mămăligă prăjită și lapte fiert...

... după cum era și Savu V. Paulina, apetisantă ca o pâine proaspătă, dar foarte pretențioasă, pentru care s-au omorât doi bărbați, unul după altul, fiindcă ei nu i-a plăcut de niciunul...

... era și Elisaveta lu' Iancu Popii, de purta ea cozile împletite pe cap în loc de glavie și care s-a măritat în oraș, dar care n-a putut să se rupă de sat până la adânci bătrânețe...

... mai era și Anica lu' Săman, surdă ca tunul și gu-șată, părăsită din tinerețe de un bărbat hain, care i-a luat bruma de pământ moștenit de la ai ei și care a fost, până la o sută douăzeci de ani, văcărița lu' Iancu Popii...

... era pe acolo și una Adela, moartă la șaptesprezece ani de tetanos, făcut de la niște pantofi noi cu care se du-sese să se mândrească la târg...

... ca și soră-sa Dumitra, care, după ce a scăpat, la șase ani, de la împușcătură, când a găsit ea un pistol în-cărcat, printre butoaiile din hambar, a lovit-o ăl de sus cu nenorociri pe care nu le poate duce un singur om și s-a înecat de bunăvoie în râu, la șaptezeci și de ani.

Trebuie spus că era, atunci, în același timp și în ace-lași sat, și preoteasa ne bună, de blestema și drăcuia tot ce mișca în jurul ei, începând cu popa, răbdător ca un adevă-rat mucenic...

... după cum era acolo și Cosmoaia de din jos de Măloi, a cărei gură se auzea până la Maria lu' Mircea, tot Cosmoaie și ea, și care era singura cu gura mai mare decât Cosmoaia.

Și așa aminti de Paulina lu' Călugaru', care, după ce a trecut prin sat cu binecuvântarea, s-a întors la Paulina, și-a lepădat pentru totdeauna rasa de călugăr și a rămas la ea în bătătură...

... era și Ionica, născută cu picioarele moi și chinuită de poftă de viață...

... și era Maria lu' Jidanu, veselă nevoie mare, deși năștea numa' copii bolnavi, de-i ținea ziua la soare să li se mai încălzească sângele...

Mai fusese și Floarea lu' Noneață, femeie haidoșă și grăbită, care-și împleticea pe la nunți, pe sub masă, picioarele cu ăl de se nimerea în fața ei, de-l apuca pe Noneață cheful de scandal și care a murit, tot de băătură, umflată și cu damigeana de gaz, din care băuse, lângă ea.

Nu poate fi trecută cu vederea nici Ioana lu' Mitu Surdu', femeie cinstită și muncitoare, urâtă rău, dar care a adus pe lume șase-șapte copii, care mai de care mai cu defecte ba la dinți, ba la limbă, ba la auz, din care una, Noana, de care nu pot să spun acum nimic...

Mai era nevrăgă de Florica din Ursoaia, tunsă cu castronu' de când toți ai ei avuseseră păduchi de-i omora cu ciocanu' pe prichici, și pe care, la bătrânețe, o culcau în prispă, fiindcă prea mirosea a pișat.

Tatiana, verișoară-mea, de care mă îndrăgostisem ca un licurici, pierise de mult și de mică, pe la șase ani, fiindcă prinsese tuberculoza de la tat-so, mort și el de aceeași boală...

... dar mai era și Maria lu' Jidanu ăl bătrân, care n-a murit decât după ce a murit Totoșelu', bărbatu' ei dintâi, care s-a călugărit când a venit Jidanu în sat și i-a luat-o de tot pe Maria lui.

Era chiar și Lica, cea care a făcut mai târziu un copil cu un ochi albastru și unu' căprui, da' care trăiește și poate pune mărturie de toate cele scrise aici...

... toate astea și multe altele, uitate sau trecute cu vederea, s-au petrecut într-un sătuc de munte, cât o palmă de pământ...

Sânzienele

Venea la ea doar pe întuneric, înainte de miezul nopții. Niciodată n-o anunța cumva, niciodată nu aducea ceva, nici de mâncat, nici de băut.

Intra pe ușă, o saluta în treacăt, la început se așeza pe un scăunel și fuma o țigară, așa ghemuit, apoi se ridica, își scotea cureaua și pantalonii, rămânea doar în cămașă și ciorapi, apoi se așeza lângă ea, cătinel, iar ea sufla în lampa de la capul patului și i se așeza duioasă pe piept...

El, Mituș, nu-i zicea niciodată pe nume, așa încât nu pot să vă spun cum o chema...

Nu era prea frumoasă, destul de înălțuță și bine făcută, avea un glas frumos și era foarte curată și gospodină.

După ce se iubeau tihnit și îndelung, EA nu-l lăsa niciodată pe Mituș să plece fără să-l omenească – o țuiculiță, o gustărică și numai priviri duioase. Iar de vorbit îi vorbea doar când el o întreba ceva. La vreo două ceasuri după miezul nopții, el se scula și pleca acasă, fiindcă niciodată nu rămânea la ea. Se ferea de oameni, care nu trebuiau să știe de legătura lor.